

af anden Grund saa af den, at det er aabenbart, at der findes en langt større Interesse for Kirkerne, naar Tiendeyderne selv eie dem, end naar der er en fremmed Eier. De Kirker, der ere i private Mænds Eie, blive derimod ikke først tilbudte Tiendeyderne; men de blive ofte solgte bag disses Ryg, om jeg saa maa sige, eller de høre ofte til et større Complex og kunne ikke skilles derfra; ja man har endog seet for ganske nylig, at flere Kirker ere trukne med ind i et Faltitbo og maae følge Bøets Mæsse. Dette kan jeg ikke Andet end ansee for at være i høj Grad uheldigt, og det er derfor, jeg tillader mig at gjøre den Henstilling til den høitærede Kirke- og Underviisningsminister, om det ikke skulde være muligt at bestemme, at ingen Kirke, der er i privat Mænds Eie, maa sælges, før der er gjort Tiendeyderne Tilbud om at købe den. Denne Sætning er slet ikke ny, men kun den gamle, som findes i danske Lov 2—22—19, hvor det hedder: „Sognemændene ere nærmest til at faae Kirke-tienden til Fæste, dersom de ville give deraf Saameget som nogen Anden, og gjøre Forsikkring om Betalingen til rette Tide“ o. s. fr. Der staaer altsaa, at Sognemændene ere de nærmeste, men naturligviis ikke de udelukkende Kjøbere, og det er vistnok en bekjendt Sag, at den Bestemmelse, der nu staaer i Loven som en ganske død Bestemmelse, i Praxis har havt en ganske overordentlig stor Udbredelse i vort Fædreland; men den er gaaet ud deels injuria temporum paa Grund af de daarlige Tider og deels ved en Dmgaaen af Loven. Jeg tillader mig nu at bringe den i den høitærede Ministers Grindring og at spørge ham, om der skulde være Noget iveien for at bringe den tillive igjen saaledes, at intet privat Kirkesalg blev thingløst, uden at der forelaa et Bevitt fra Tiendeyderne for, at Kirken først havde været dem tilbudt, men at de ikke havde kunnet gaae ind paa de stillede Betingelser, og dette hvad enten Kirken blev solgt underhaanden eller ved Auction. Jeg gjør saameget hellere denne Henstilling, som jeg ikke kan see, at der kan være Noget til Hinder for at opfylde den, og endnu mindre, at Opfyldelsen er istand til at

skade Kirken. — Den anden Bemærkning, jeg vilde gjøre, angaaer den grønlandste Mission, men jeg skal derom fatte mig i al Korthed. Den blev allerede ifjor omtalt under Finantslovens Behandling, og den daværende Kirke- og Underviisningsminister afgav da den Erklæring, at han stod i Begreb med at anmode flere af de afgaaede grønlandste Missionairer og andre Mænd om at træde sammen for at undersøge et bestemt Forhold. Jeg veed ikke, hvorvidt den nuværende høitærede Minister er gaaet ind paa det Samme og har sat det iværk, men der er Noget, hvorom Alle ere enige, og det er, at den grønlandste Missions Fremstribt ikke svarer til dens Begyndelse. Der er ogsaa noget Andet, hvorom vistnok Alle ere enige, nemlig det, at vi, uagtet vi maae paastjønne, at de Mænd, som i de 2—3 sidste Decennier er gaaede op til Grønland, vistnok ere gaaede derop med et ganske andet Hjerte og Sind for deres Gjerning end de, som gif derop tidligere, maae indrømme som en afgjort Sag, at Banffeltigheden ligger i, at der kommer en Præst fra et fremmed Folk til et ganske andet Folk end hans eget. Det er jo ogsaa udtalt af Commissionen af 1860, at det, som er iveien, er, at der til Grønland kommer fremmede Folk med det fremmede Sprog og den fremmede Dansegang, altsaa Folk, der ere fremmede for det Folk, blandt hvilket de skulle virke. Vel maae vi paastjønne, at det er paalagt Missionairerne at tjene i 2 Aar ved Seminarierne, før de overtage deres Gjerning; men det grønlandste Sprog er som bekjendt saa svært, at der hører 8 til 10 Aar til for at lære det saaledes, at det kan tales frit og naturligt, medens 8 til 10 Aar netop er den Tid, hvori det er paalagt Missionairerne at blive i Grønland, inden de vende hjem. Jeg veed nu ikke, hvad der er gjort for at skaffe Grønland indfødte Præster. Der stod ifjor i Betænkningen over Finantslovsforslaget, at der var 2 Indfødte, der vare valgte af Missionairerne selv, og som efter at have besøgt Seminarierne vare udtagne til at reise herved, og vi maae altsaa antage, at det har været to Mænd, om hvilke Missionairerne frem for Alle have havt godt Haab; men i det Dieblif, de skulde til at